

Sientje, haar dikke tong een eind uit haar mond, staart onnoozel naar den iep. Truus, een mooi kind met krullen van een kleur als de kastanje-schubben in het voorjaar hebben, werkt ingespannen voort. Hans heeft een verhoogde kleur en Sijtje ziet hem telkens tersluiks een traan wegpinken. Dat ontroert haar meer dan het Indianengekrijsch en de hooischuur van den ladykiller. Ze staat in tweestrijd: zou ze Hans toch laten gaan? Maar nee, hij was te langzaam, hij schoot niet op, doordat hij aan alles beschouwingen vastknoopt. Hij heeft een diep innerlijk leven. Van alles wat hem verteld wordt, vraagt hij het waarom. Sijtje blijft hem het antwoord dikwijls schuldig. Hij is een lieve, zoete onschuld, niet dadelijk zoo makkelijk te vervormen tot klassekind. Sijtje gaat naar hem toe: „Zullen wij samen het rijtje eens afmaken, en dan jij morgen alleen?” stelt ze voor. Ze pakt zijn kleine witte hand en helpt hem. Dan vat ze zijn gezicht tusschen haar handen. Ze zou zich wel willen verontschuldigen: „Ik ben het niet, die je dit aandoet! Het is de harde wet, eerst van de school, en dan van het leven. Voor kleine dichters als jij kent de norm geen genade”.

En ze fluistert alleen: „Ik ben niet boos op je. Dat weet je toch wel? Je hebt niet school moeten blijven, alleen je sommen afmaken.” Maar nasnikkend gaat hij naar de gang, en ze ziet hem verdwijnen, een zielig, ongelukkig klein menschje. Ze zou ook wel willen snikken ineens. Henkie heeft wijselijk, daar er geen acht op geslagen werd, zijn roffel gestaakt en zijn hooischuur gesloten. Hij is ook klaar en zit op het bordbankje zijn schoenen, of wat er voor door moet gaan, aan te doen. Hij mocht ze uittrekken, omdat ze zoo kapot waren en omdat het zoo gesneeuwd heeft.

Henkie is geen begeerlijke ladykiller. „Net een kleine rat!” denkt Sijtje medelijdend. Zijn haar staat als geplozen touw op zijn bol. Onder zijn neus hangen gestadig twee pijpjes.

Het sneeuwt nog. Als de kastanje geen wimpels had, zou het volkomen herfst lijken. De schutting ziet er uit als Sijtjes bord, wanneer ze het wel afgesponsd, maar niet gedroogd heeft. De sneeuw ligt op de pannen van het schooldak, in plokken op het grind. Ze vlokt op de donkere klimopbladeren, tegen den muur van de garage, in donzen reepen op de leuning en op de zitting van de tuinbank, en op de schuine latten van het hekje, dat den tuin van dien der bewaarschool scheidt. De vier door Bikkers pas gezaaide bedden lijken vier gladgespreide brandschoone tafellakens. De stam van den iep is diepzwart en zijn armen wringen blauwig omhoog. De populieren in den bewaarschooltuin staan stijf en zwart tegen den grijzen hemel, de takken als tot bidden toegespitste handen.

Sijtje is nu alleen in de stille school. Het duistert reeds uit de hoeken naar het midden van het lokaal. Sijtje wacht met trillende handen en bonzend hart, tot ze een sleutel in het slot hoort steken. Haar weerstand